

Hagar, del II

Bidrag från Judy Breneman
2009-06-08

Utstött, men sedd och älskad.

{biblink}1 Moseboken 21: 1-21{/biblink}

Att vandra med Gud dag efter dag är en riktig strid. Att lita på honom, att tro att Han vill mitt bästa när allt verkar fel eller när livet inte har blivit vad jag förväntat mig, är inte lätt. Det är väldigt svårt även för de som är starka, mogna, har olika resurser till sig förfogande och har ett gott nätverk runtomkring sig. Emellanåt känner vi oss alla som om vi inte har en enda resurs kvar. Vi undrar: Ser Gud? Hör Han? Gör Han något?

I förra delen, såg vi på Hagar vars berättelse börjar i 1 Moseboken 16. Vi hittade henne medan hon vandrade ute i öknen ensam, rädd, bruten och förödmjukad. Genom en ängel mötte Gud henne och hjälpte henne att bejaka hennes identitet, att se verkligheten i ögat och att tillåta henne att erkänna rädslan som höll på att ta livet av henne. I detta svaga tillstånd hjälpte ängeln henne att bestämma sig för att gå tillbaka till det hon hade rymt ifrån. Gud lovade henne att hon skulle föda en son vars namn, Ismael, betydde “Gud hör”. Han skulle vara en tröst för henne i framtiden, och han skulle bli ett stort folk. Hagar kallade då Gud “Seendets Gud”, så förstod och sedd kände hon sig.

När vi träder in i berättelsen igen i 1 Moseboken 21 har det gått cirka 16 – 17 år sedan vandringen, och Hagar är på väg ut i öknen igen. Under tiden har Ismael hunnit bli tonåring medan Sara, hennes husmor, har varit barnlös, tills för ett par år sedan. Ismael har varit, inte bara en tröst och en viktig källa till Hagars identitet och själv-känsla, utan också en ständig påminnelse om Guds påtagliga omsorg om henne. Hon och Ismael har haft närkontakt med Abraham, Ismaels pappa och en förmögen man, och njutit av hans omsorg och uppmärksamhet. Hon har nog slitit mycket och antagligen varit måltavla för förolämpningar. Slavinna var hon ju, utan några som helst rättigheter.

Plötsligt ändrades tillvaron. Sara använder Ismaels retsamhet gentemot sin unge son Isak som anledning för att be Abraham att skicka bort båda Hagar och hennes son. Nu var Ismael ett hot till arvet som tillhörde Saras son allena. Gud bekräftar Saras önskemål för Abraham och med tungt hjärta skickar han iväg dem med några förnödenheter.

Hagar har varit beskyddad av Gud och haft “Gud som hör” ständigt runt kjolarna. Har hon lärt sig att vandra med Gud under den tid? Verserna 14 – 16 belyser en dyster scen. Hagar irrar, inkapabel att hitta en vettig plan. Utan varken mat eller vatten kastar hon ifrån sig sin älskade pojke, som hon tror snart kommer att dö, lägger sig själv ner ett ganska långt stycke bort och gråter. Är det möjligt att känna sig mer hopplös och övergiven? Hur är det med rättvisan? För, även Hagar inte är felfri befinner hon sig i denna situation som ett oskyldigt offer.

Gud hör Ismaels rop och ängeln tilltalar Hagar. Denna gång kallar han henne bara Hagar; hon är inte längre Saras tjänstekvinna. Nu är hon mor till Ismael men inte van vid att ensam ha ansvar för honom. Först fick Hagar försäkran från Gud om att hon inte behövde vara rädd. Han hade hört och skulle vara med henne. Upprättad, fick hon gå till Ismael, fick lyfta upp honom och fick ta honom vid handen. Enkla uppgifter, en i taget. För att övervinna sin rädsla och ångest måste hon handla i små steg. Först då var hon beredd att se att det fanns vatten. Liksom cirka 15 år tidigare har Gud sört för henne med vatten varifrån allt liv kommer. Då vidgades hela hennes perspektiv.

Guds hjärta för denna utstötta kvinna och hennes son var stort. Hans gränslösa kärlek gjorde det möjligt för henne att överleva i vildmarken. Vers 20: “Och Gud var med gossen” står och brinner med Guds omsorg. När vi ser Hagar för sista gången förstår vi att hon har upptäckt att hon förvisso var kapabel att leva livet, även om det inte var det liv hon hade tänkt sig. Hon tar de första stegen som behövs för att det ska bli ett stort folk och hittar en hustru åt Ismael. Gud hade sett, Han hade hört och Han hade varit trofast. Det lovar Han oss alla.

Långt senare, efter Kristus död och uppståndelse, skrev Apostel Paulus till Galaterna: “Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. . . . Men om ni tillhör Kristus, är ni också avkomlingar till Abraham och arvtagare enligt löftet.” Genom Kristus får alla som vill, vara med i Guds stora familj.

Må vi ha mod att ta upp striden och dagligen lita på att Gud gör det som Han har lovat: ser, hör, och är med.